

Dierendag

‘Wakker worden!’ roept Puck. Ze ploft boven op haar broertje Arend, die nog diep in slaap onder zijn dekbed ligt. ‘Kom op, slaapkop! Je weet toch wel wat voor dag het is?’

‘Hùùùh.’ Arend kreunt zacht en wil zich omdraaien, maar Puck trekt het dekbed van hem af.

‘Kom op, luilak. Het is dierendag! Vandaag mogen de knuffels mee naar school.’

‘O ja!’ Arend schiet overeind.

Knor, het dikke, zachte biggetje van Arend, ligt aan het voeteneind. Arend pakt hem bij zijn staartje en trekt hem naar zich toe.

‘Gefeliciteerd met dierendag!’ roept Puck. Haar eigen knuffel houdt ze stevig onder haar arm geklemd. Dat is Langnek, de knuffelgiraf die altijd bij haar slaapt. Speciaal voor dierendag heeft Puck een strikje om zijn nek gedaan.

Ze keert haar doosje met haarspeldjes en lintjes om. ‘Wil jij ook een strik voor Knor?’

Arend knikt. Natuurlijk! Het is tenslotte feest vandaag!

Puck en Arend wonen niet ver van school. De school staat aan het eind van hun straat. Mama hoeft hen niet te brengen. Met Langnek en Knor in hun rugzakjes gaan ze op weg.

‘Ik ben benieuwd of juf Mariska ook een knuffel heeft meegenomen,’ zegt Puck.

Juf Mariska is een groot mens. Grote mensen hebben geen knuffels,’ antwoordt Arend.

Daar moet Puck even over nadenken. Misschien heeft haar broertje gelijk. Mama heeft ook geen knuffel. En papa ook niet.

Ze komen langs het huis van buurvrouw Klaassen. Zou die een knuffel hebben? Ze heeft wel een man en drie kippen ...

In het huis daarnaast woont buurman Mopperpot. Puck moet lachen. Stel je voor: buurman Mopperpot

met een knuffel in bed! Misschien zou hij dan eindelijk eens wat vrolijker kijken. Buurman Mopperpot trekt altijd een gezicht alsof hij een vogelpoepje in zijn mond heeft.

‘Hé,’ zegt Arend. Hij blijft staan. ‘Hoor je dat?’

Puck kijkt om zich heen. Ja, zij hoort ook wat. Er piept iets.

Arend stopt zijn hoofd tussen de struiken van de tuin van buurman Mopperpot. ‘Oooh! Moet je zien, Puck!’ Er zit een heel klein hondje op de grond. Het is wit met bruine vlekjes.

‘Wat een lieverdje!’ roept Puck uit. ‘Wat een schatje! Kom maar!’ Ze pakt het hondje op.

‘Hij bibbert,’ zegt Arend. ‘Hij heeft het koud.’

‘Hij is bang!’ Puck aait het hondje over zijn kop en geeft het een kus. ‘Wat zielig. Hij is helemaal alleen. Hij is vast verdwaald.’

Arend knikt. Hij voelt medelijden in zijn keel kruipen.

‘Arm, arm hondje. Ben je je baasje kwijt?’

In de verte horen ze de schoolbel gaan.

‘We komen te laat,’ zegt Arend.

Het hondje piept en likt zijn hand. Met grote ogen kijkt het diertje hen aan.

‘We kunnen hem hier niet alleen laten,’ vindt Puck.

Arend schudt zijn hoofd.

Puck drukt het hondje nog dichter tegen zich aan en dan rent ze samen met Arend naar school

Knor en Langnek springen in hun rugzakjes op en neer.

Puck en Arend hijgen als ze de klas binnenkomen. Alle kinderen zitten al in de kring. Iedereen heeft een knuffel op schoot. Zelfs juf Mariska, die heeft een grote pandabeer. Haar wenkbrauwen gaan verbaasd omhoog. ‘Goedemorgen Puck en Arend. Wat zijn jullie laat!’

‘Piep, piep,’ klinkt het.

‘Oooh!’ roept Lieke uit. ‘Een hondje!’

Alle kinderen gaan staan. Sommige rennen naar Puck en Arend toe. Het hondje verstopt verschrikt zijn snuit onder Pucks arm.

‘Iedereen gaat zitten,’ zegt juf Mariska streng. Ze klapt in haar handen. Daarna wenkt ze Puck en Arend. ‘Komen jullie maar even voor de klas. Ik denk dat jullie wel iets te vertellen hebben, of niet? Want ik zie dat jullie niet alleen twee speelgoedknuffels hebben meegebracht!’ Met rode wangen vertelt Puck wat er is gebeurd. Arend blijft dicht naast haar staan en knikt af en toe. ‘Wat zielig!’ roepen alle kinderen. Iedereen kijkt naar het hondje in Pucks armen.

Maar juf Mariska trekt een diepe rimpel in haar voorhoofd. Ze is weer gaan zitten en heeft de panda op haar schoot genomen. ‘Er klopt iets niet, jongens,’ zegt ze. ‘Dat hondje is nu hier bij ons in de klas. En dat vinden we allemaal heel gezellig. Maar ik ben bang dat zijn baasje erg verdrietig is. Die is het hondje vast overal aan het zoeken!’

‘Maar we hebben geen baasje gezien!’ roept Arend uit. ‘Het hondje was helemaal alleen!’

De juf staat op en zet de panda op haar stoel.

‘Ik vind dat we toch nog maar even met zijn allen moeten gaan kijken. Kom, we gaan heel zachtjes naar de gang en trekken onze jassen aan.’

‘En de knuffels?’ vraagt Larissa. Zij heeft vandaag haar knuffelkonijn bij zich. Moet die nu alleen in de klas blijven?

‘De knuffels mogen meezoeken,’ beslist juf Mariska. ‘Pak ze maar gauw.’

In een lange rij lopen ze over de stoep. Puck, Arend

en juf Mariska voorop. Het is een grappig gezicht, al die kinderen met een knuffel in hun armen. Ze kijken allemaal goed om zich heen. Is er ergens iemand die een hondje kwijt is? Al gauw komen ze bij het huis van buurman Mopperpot. Hij zit op zijn knieën in de tuin en tuurt onder de struiken. ‘Moosje!’ roept hij. ‘Moosje, waar ben je?’

O, wat kijkt hij weer mopperpotterig! Hij heeft niet eens in de gaten dat er een hele klas op de stoep staat! ‘Goedemorgen, meneer,’ zegt juf Mariska. ‘Zoekt u soms iets?’

Nu kijkt buurman Mopperpot op. ‘Denkt u dat ik hier voor mijn lol op mijn knieën zit?’

De kinderen schrikken ervan. Wat een brombeer!

Maar dan begint het hondje weer te piepen. Het spartelt en wil van Pucks arm afspringen. Snel zet ze het op de grond.

En dan gebeurt er iets bijzonders: het gezicht van buurman Mopperpot verandert helemaal.

Zijn ogen worden groot en licht.

Zijn mondhoeken kruipen omhoog en zijn stem wordt zacht en lief. Hij spreidt

zijn armen. ‘Moosje!’

Het hondje springt naar hem toe en keft en kwispelt. Buurman Mopperpot pakt het hondje op en drukt het tegen zich aan. Het hondje krijgt drie zoenen op zijn natte neus.

Puck en Arend weten niet wat ze zien.

Juf Mariska slaat een arm om hen heen. ‘Volgens mij zijn het hondje en het baasje weer bij elkaar,’ zegt ze. ‘Dat is een goed begin van deze dierendag!’

Nu kunnen ze weer terug naar de klas. Buurman Mopperpot zwaait hen na.

Trouwen

Puck en Arend zitten met mama aan tafel te kleuren. ‘Gezellig hè,’ zegt Arend met een zucht. Zijn wangen zijn rood van inspanning.

Ze hebben kinderthee in het poppenservies. Af en toe nemen ze een slokje. Met hun pink omhoog, want dat is deftig. Zo drinkt de koning ook thee.

‘Heel gezellig,’ glimlacht mama. Ze geeft Arend een knipoog.

Arend heeft een kleurplaat van Sneeuwwitje. Hij kleurt haar lippen zo rood als aardbeienjam. ‘Mama,’ zegt hij. ‘Ga jij weer met papa trouwen?’

‘Nee joh!’ Puck kijkt op. ‘Natuurlijk niet. Want papa en mama vinden elkaar toch niet meer lief!’

‘Dat is niet waar,’ zegt mama. ‘Ik vind papa soms best nog wel lief. Maar niet lief genoeg om met hem getrouwd te zijn.’

‘Maar dan ben je wel alleen.’ Arend geeft Sneeuwwitje blauwe oogschaduw.

‘Ik ben niet alleen,’ antwoordt mama. ‘Ik heb jullie toch? En mijn vriendinnen, en nog veel meer mensen.’ ‘Papa is wel alleen.’ Puck stopt even met kleuren.

‘Nee, want jullie zijn toch gewoon papa’s kinderen? En hij heeft ook een heleboel andere mensen, vrienden, en mensen van zijn werk ...’

Arend kijkt naar zijn kleurplaat. ‘Sneeuwwitje heeft de zeven dwergen.’

Puck moet lachen. ‘Ja, maar later trouwt ze met de prins. Mama, als jij met een prins trouwt, dan gaan wij in een kasteel wonen.’

Maar daar heeft mama niet zoveel zin in. ‘Trouw zelf maar met een prins,’ zegt ze.

‘Of met een prinses,’ vult Arend aan. ‘Want dat kan ook, hè mama?’

Mama knikt.

‘Dan trouw ik liever met een prinses,’ zegt Puck. ‘Dan kunnen we allebei een mooie jurk aan op de bruiloft.’

‘En kunnen twee jongens ook trouwen?’ vraagt Arend.

‘Ja hoor.’

‘En twee apen?’ giechelt Puck. ‘En twee koeien?’ Arend laat zijn stift vallen, zo hard moet hij lachen.

‘En twee ... twee stoelen?’

‘En twee tafels?’

‘En twee ... twee ... twee ...’ Puck gaat staan. ‘En twee onderbroeken?’ Er rollen tranen over haar wangen van het lachen.

Mama moet heel hard meelachen. ‘Als ze elkaar heel lief vinden,’ zegt ze. ‘Dan kan het.’

‘En twee, twee ...’ sniklacht Puck. ‘En twee poepdrollen?’

Mama rolt met haar ogen. ‘Zeg Puck, nu wordt het wel een beetje smerig, vind je niet?’

‘Nee hoor!’ Puck kan niet meer ophouden met schateren. ‘Kan het, mama? Kan het?’

‘Het kan,’ antwoordt mama. ‘Maar dan wordt het wel een stinkbruiloft, denk je ook niet?’

Blote-billen-bloemen

Mama is jarig. Puck en Arend hebben haar geholpen met cupcakes bakken en versieren. Er zit roze slagroom op. En bosbessen, een aardbei en een chocolaatje.

Mama's vriendinnen zijn op bezoek: Lakshmi, Ietje, Lily en Roxan.

Puck en Arend mogen het bord met de cupcakes naar binnen dragen en op tafel zetten.

'O, wat ziet dat er heerlijk uit!' roept Ietje. Ze steekt twee duimen op naar Puck en Arend. 'Zelf gebakken? Toppie!' Ze neemt een cakeje van de schaal. 'Zeg,' samen zweerderig wenkt ze Puck en Arend naar zich toe. 'Ik was eigenlijk van plan om minder te snoepen. Willen jullie mijn chocolaatje? Kunnen jullie dat samen delen?' 'O, maar jullie mogen mijn chocolaatje ook wel,' zegt Lakshmi. Ze knipoogt. 'Ik wilde toevallig ook wat minder snoepen. Dan hebben jullie allebei een heel stukje.' Puck en Arend prikken de extra chocolaatjes elk op hun eigen cupcake. Meteen krijgen ze van de andere twee vriendinnen ook nog hun chocolaatjes toegestopt.

'Wil jij ook minder snoepen, mama?' vraagt Puck terwijl ze een hapje roze slagroom proeft.

'Van zijn lang zal ze leven niet!' antwoordt mama. 'Bovendien ben ik jarig. Ik eet alles lekker zelf op.'

'Groot gelijk hoor,' zegt Ietje. Ze houdt haar theekopje omhoog. 'Gefeliciteerd!'

'Gefeliciteerd! Nog vele jaren!' roept iedereen.

Als Puck en Arend hun cakejes ophebben, gaan ze naar boven. Zelfs daar kunnen ze het gelach en gepraat van de vriendinnen horen.

'Wat zullen we doen?' vraagt Arend.

'Ik heb een ideetje,' zegt Puck. 'We kunnen bloemen maken voor mama. Net zoals we laatst op school hebben gedaan.'

Arend moet even nadenken, maar dan weet hij het

weer. 'Ja, maar dat deden we toch met crêpepapier? Dat hebben wij hier niet.'

'Dat kan ook met iets anders,' zegt Puck op geheimzinnige toon. 'Wacht maar eens even, mannetje.'

Arend hoort haar de badkamer binnengaan. Daarna komt ze terug met twee rollen wc-papier. 'Tatatad-aaaa! Blote-billen-bloemen-papier!'

'Blote pillen...' begint Arend. 'Plote billen...' Ze schateren het uit. Arend moet heel erg zijn best doen om het woord na te zeggen: 'Blote-billen-bloemen-papier!'

'Met blote-billen-papier,' bedenkt Puck, 'kun je blote-billen-papier-bloemen maken. Klaar voor de start? Af!'

Ze gaan meteen aan het werk. Gelukkig weten ze nog hoe het moet. Arend gaat beneden satéprikkers halen om de bloemen aan vast te maken. Al snel zijn de eerste klaar. 'Mooi hè?' Trots houdt Puck ze omhoog.

'Een mooie bos voor mama,' zegt Arend tevreden. 'Ik wil meer bloemen maken. Is er nog papier?'

'Beneden in de wc.' Puck begint al aan de volgende.

Arend racet de trap af en haalt nog een paar rollen.

'Willen jullie wat drinken?' roept mama vanuit de woonkamer.

Maar Arend heeft geen tijd.

Met rode wangen wordt er gewerkt. Puck en Arend gaan door totdat het laatste velletje van de rol op is. Dan liggen de vloer en het bed vol met bloemen.

'Ik geef ook bloemen aan Ietje,' zegt Arend. 'Want zij is altijd zo lief.'

'Maar Lakshmi en Roxan en Lily zijn ook lief,' vindt Puck. 'Want we mochten hun chocolaatje hebben.'

'Dan krijgen ze allemáál bloemen van ons,' besluit Arend.

Ze hebben zoveel bloemen gemaakt dat ze bijna niet te dragen zijn. Stapje voor stapje lopen Puck en Arend de trap af.

'Verrassing!' roepen ze heel hard als ze de kamer binnenkomen.

Mama en de vriendinnen zijn meteen stil. 'Wat is dat nou?' vraagt mama.
 'Voor jou,' legt Puck uit. 'Omdat je vandaag jarig bent.'
 'En voor Ietje en Lakshmi ...' begint Arend. 'Voor de chocolaatjes.'
 'En voor Lily en Roxan,' gaat Puck verder. 'Ook voor de chocolaatjes.'
 'O, wat zijn jullie lieverdjes,' roepen de vriendinnen. En mama trekt hen op haar schoot en geeft hun allebei een dikke kus. 'Jullie lusten vast nog wel iets lekkers,' zegt ze. 'Wat willen jullie? Een toastje? Met kaas?' Maar Puck en Arend willen liever chips.
 Ze blijven gezellig bij mama op schoot zitten met de bak chips vlak voor hun neus.
 Na een poosje krijgen ze dorst.
 'Ga zelf maar even wat inschenken,' zegt mama. Als Puck en Arend naar de keuken lopen, gaat de wc-deur op een kiertje open.
 'Pssst Puck! Pssst Arend!' Het is Lily. Ze kijkt om het hoekje van de deur. 'Is er nog meer toiletpapier? Hier is niets meer.'
 'Daar hebben we allemaal bloemen van gemaakt.' Arend haalt zijn schouders op.
 Lily giechelt. 'Oké. Zou ik dan alsjeblieft een van die bloemen mogen gebruiken om mijn billen mee af te vegen?'
 Puck kijkt bedenkelijk. 'Dat is wel zonde,' vindt ze. 'Maar wat moet, dat moet. Ik haal er wel een.'
 Terwijl Puck de kamer in gaat, loopt Arend door naar de keuken. Dan komt hij op een holletje terug naar de wc.
 'Lily?'
 'Ja?'
 'Je moet wel het stokje eruit halen!'
 'Dank je, Arend. Goeie tip!'
 Dan kan Arend eindelijk limonade gaan inschenken.

Mama is jarig

Vandaag is mama jarig,
 van je hieperdepiep, hoera!
 Ze krijgt een taartje met een kaarsje.
 Lang zal ze leven, in de gloria.
 Mijn mama, lieve mama
 telt vandaag één jaar erbij.
 En de allerdikste, liefste kus
 die krijgt mama van mij!

Verrassing

Papa heeft een verrassing voor Arend en Puck. In de auto, op weg naar de flat, heeft hij het meteen verteld. Maar wát de verrassing precies is, wil hij nog niet zeggen.

‘Ik denk dat ik het weet,’ zegt Puck. ‘Jij en mama gaan weer trouwen.’

Papa kijkt haar aan in het autospiegeltje. ‘Och schatje toch,’ zucht hij. ‘Ik weet heus wel dat jij en Arend dat graag willen. Maar jullie weten toch dat papa en mama niet meer van elkaar houden.’

‘Wij houden wél van mama!’ roept Arend.

‘En ook van jou!’ vult Puck aan.

Papa remt af om te stoppen voor een verkeerslicht. Hij kijkt over zijn schouder. Zijn blik is een beetje droevig. ‘Ik hou ook heel veel van jullie. Echt, echt waar. En mama houdt óók heel veel van jullie. Maar mama en ik samen ...’

‘Dat werkt niet,’ maakt Puck de zin af.

‘Nee, dat werkt niet.’ Het licht springt op groen en papa geeft weer gas.

‘Da’s wel vette pech,’ zegt Arend.

‘Da’s heel vette pech,’ antwoordt papa. ‘Maar ik denk tóch dat jullie mijn verrassing best leuk zullen vinden.’

Hij rijdt het parkeerterrein op. Als Puck en Arend zijn uitgestapt, rennen ze allebei naar de flat. Wie er het eerst is, mag op het knopje van de lift drukken. Papa haalt de rugzakken uit de kofferbak. Puck en Arend wachten met hun neus platgedrukt tegen de buiten-deur van de flat. Als papa het slot opent, schieten ze vooruit om allebei tegelijk bij de lift aan te komen.

‘Ik was eerst,’ roept Puck. Ze drukt snel op de knop, waardoor de lift naar beneden komt.

‘Goed zo, Puck,’ zegt papa als ze instappen. ‘En nu mag Arend op knopje nummer drie drukken.’

Terwijl ze omhooggaan, slaat Arend zijn armen om

